

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/124/2019
Identifikačné číslo spisu:	7617200451
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7617200451.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. E., bývajúcej v B., G. prameni XX, zastúpenej Mgr. Jurajom Berčom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Zimná 59, proti žalovanému Spoločenstvu vlastníkov bytov „JANTÁR“, so sídlom v Levoči, Pri prameni 16, zastúpenému Mgr. Adriánom Bobkom, advokátom so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia 78, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9C/2/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. decembra 2018 sp. zn. 6Co/16/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. augusta 2017 č. k. 9C/2/2017-74 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 21.750 € za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti. Vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. Rozhodnutie s odkazom na čl. 19 ods. 2 a čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), § 11 a 13 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) odôvodnil tým, že v danom prípade zásahom do osobnostných práv žalobkyne mal byť hluk v jej byte pochádzajúci z prevádzky kotolne, ktorá je umiestnená práve pod jej bytom. Výkonaným dokazovaním (z obsahu znaleckých posudkov vo veciach sp. zn. 9C/200/2010 a 10Er/698/2014) dospel k záveru, že hluk prejavujúci sa v byte žalobkyne z prevádzky kotolne nebol nepretržitý, sústavný a dlhodobý, pričom podľa dokazovania kotolňa bola obmedzená na 80 % možného prevádzkového maxima. Súd mal rovnako za preukázané, že v danom prípade nejde o zásah takej intenzity, aby odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy žalobkyňi. Okrem (už) uvedeného súd bral do úvahy aj prostredie, v ktorom k zásahu malo dôjsť. Kotolňa, ktorá bola umiestnená pod bytom žalobkyne slúži na vykurovanie bytov v dvoch bytových domoch, vrátane bytu žalobkyne. Ani z ďalšieho dokazovania (najmä svedecké výpovede) nebolo preukázané, že hlučnosť

pochádzajúca z prevádzky kotolne pod jej bytom nepriaznivo vplýva na jej zdravotný stav.

1.2. Prvostupňový súd zohľadnil aj to, že v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/200/2010 bolo vyhovené žalobe žalobkyne, a žalovanému bolo uložené zdržať sa obťažovania žalobkyne hlukom pochádzajúcim z kotolne. Teda už čiastočne bolo vyhovené žalobkyni - pokiaľ sa týka zásahu do jej osobnostných práv, keďže v zmysle ustanovenia § 13 OZ prostriedkami ochrany osobnosti okrem satisfakčnej žaloby sú aj žaloby negatívne t.j. právo domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov a reštitučné t.j. právo domáhať sa odstránenia následkov neoprávneného zásahu.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 11. decembra 2018 sp. zn. 6Co/16/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pričom vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, stotožniac sa s dôvodmi prvostupňového súdu (§ 387 ods. 2 CSP).

2.2. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uviedol, že pre úspech danej žaloby nie je nutné, aby došlo aj k poškodeniu zdravia fyzickej osoby, ktorá je vystavená imisiám. Postačuje, že tieto imisie sú takej intenzity, že v ich dôsledku hrozí fyzickej osobe poškodenie jej zdravia. Zásah

do osobnostných práv musí byť neoprávnený, teda byť v rozpore s objektívnym právom. V prípade hluku, prašnosti a vibrácií bude zásah neoprávnený vždy, kým tieto imisie prekračujú závažné hygienické limity.

2.3. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp.zn. 9C/200/2010 bol nameraný hluk nad prípustnú mieru, ktorý pochádzal z prevádzky kotolne pod jej bytom. Kontrolný posudok - z troch časových režimov (denný, večerný a nočný) konštatoval, že najvyššiu prípustnú hodnotu hluku prekračoval len pre nočný režim, a to (ani) nie príliš výrazne. Za najväčší zdroj hluku bolo zalcami označené čerpadlo a za dominantný impulzový hluk prejavujúci sa tupým periodickým praskaním, ktorý vzniká trením medzi potrubiami stúpačiek a železobetónovými konštrukciami stropov jednotlivých podlaží. Zo znaleckého dokazovania vykonaného v exekučnom konaní vyplýva, že počas merania v zimnom období v intervale, t.j. noc (od 22.00 hod. do 6.00 hod.) v bežnom prevádzkovom režime kotolne nebolo zistené ani mierne prekročenie prípustnej hladiny hluku. Podľa tohto znaleckého posudku len v simulovanom stave, a to pri nábehu kotolne na maximálne možný výkon, by prevádzka kotolne len mierne prekročila prípustné hodnoty hluku pre interval noc. V ostatných intervaloch - deň a večer kotolňa ani v simulovanom stave pri nábehu na maximálny možný výkon neprekračuje prípustné hodnoty.

2.4. Z vykonaného dokazovania bolo rovnako preukázané, že žalovaný vykonal opatrenia na zníženie hluku, okrem iného výmenou čerpadla, úpravou režimu, vypodložením kotlov gumovými podložkami a podobne, ktoré podľa záverov znaleckého dokazovania výrazne prispeli k zníženiu hlučnosti kotolne. Nemožno obísť ani výsledky merania z februára - marca 2017, t.j. vykonaného v zimnom období, kedy kotolňa v bežnom prevádzkovom režime ani v jednom intervale „ani v intervale noc“ neprekračuje prípustné hladiny hodnoty hluku, stanovené vyhláškou Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z.z..

2.5. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala nedostatky dokazovania, že nevykonala dokazovanie obhliadkou predmetného bytu a že nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol z akých dôvodov zamietol návrh žalobkyne na obhliadku jej bytu. Taktiež súd prvej inštancie precízne vyhodnotil svedeckú výpoveď dcéry žalobkyne C.. C. E., ako aj prečítanú výpoveď svedkyne S. J..

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), a to podľa § 420 písm. f/ CSP. Okrem iného uviedla, že odvolacie rozhodnutie záviselo (aj) od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľka záverom navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudky oboch nižších súdov a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľka namietala, že odvolací súd

„dokazovanie, ktoré žalobkyňa navrhovala, bez ďalšieho odmietol vykonať“. V ďalšom nesúhlasila so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, v dôsledku ktorých všetkých nedostatkov považovala odvolacie rozhodnutie za nedostatočné a arbitrárne.

3.2. Pokiaľ žalobkyňa v podanom dovolaní poukazovala na to, že odvolacie rozhodnutie záviselo (aj) od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, najvyšší súd aj s poukazom na výkladové pravidlo uvedené v ustanovení § 124 ods. 1 CSP ustálil, že po formálnej stránke uvedená dikcia zodpovedá dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. V ďalšom žalobkyňa uviedla, že pre úspech v konaní sa nevyžadoval skutočný zásah hlukom do jej osobnostných práv, ale iba spôsobilosť tohto nadmerného hluku zasiahnuť do týchto práv. Príkladmo poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/212/2010.

3.3. Ako súčasť dovolania označil právny zástupca žalobkyne aj vyjadrenie spísané priamo žalobkyňou 5. marca 2019 s prílohami, ktoré s poukazom na ustanovenie § 429 ods. 1 veta druhá CSP nebolo možné považovať za „dovolanie a iné podania dovolateľa“.

4. Žalovaný sa vo svojom stanovisku k dovolaniu stotožnil so závermi nižších súdov a v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP navrhol toto dovolanie odmietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritérneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť

samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

10.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 <.. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

10.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti (bod 3.1.).

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

13. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že odvolací súd odmietol vykonať ňou navrhované dokazovanie, nesúhlasila so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, v dôsledku ktorých všetkých nedostatkov považovala odvolacie rozhodnutie za nedostatočné a arbitrárne (bod 3.1.).

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu

(1Cdo/166/2018, 2Cdo/19/2019, 3Cdo/150/2018, 4Cdo/27/2018, 5Cdo/21/2018, 7Cdo/27/2019, 8Cdo/181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1Cdo/166/2018, 2Cdo/19/2019, 3Cdo/150/2018, 4Cdo/27/2018, 5Cdo/21/2018, 7Cdo/27/2019, 8Cdo/181/2018, 1VCdo/2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

16. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu namietala (aj) neúplné zistenie skutkového stavu, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a správnosť jeho právnych záverov, teda právne posúdenie veci odvolacím súdom.

17. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobkyne týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

18. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutjazyhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu však nedáva podklad pre konštatovanie opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštalácie (na ktorého právne a skutkové závery odkázal, pozn.), poukázal na relevantné dôkazy, na základe ktorých dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštalácie je vecne správny. Nad rámec dôvodov uvedených súdom prvej inštalácie v odôvodnení svojho rozsudku doplnil ďalšiu argumentáciu, z akých dôvodov považuje zamietnutie žaloby za vecne správne. V podstate

zhodne s tvrdením dovolateľky vychádzal z názoru, že k vzniku zodpovednostného vzťahu zo zásahu do osobnostných práv postačuje, aby zásah bol spôsobilý narušiť alebo ohroziť tieto práva, nevyžaduje sa priame vyvolanie následkov, pričom v prípade hluku, prašnosti a vibrácii bude zásah neoprávnený vždy, kým tieto imisie prekračujú záväzné hygienické limity. Vyjadril sa k uskutočneným znaleckým dôkazom ako aj v súvislosti s vyhodnotením svedeckých výpovedí prvostupňovým súdom. Pokiaľ žalobkyňa navrhovala doplniť dokazovanie obhliadkou jej bytu stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, ktorý tento návrh zamietol z dôvodu, že by sa jednalo len o subjektívne posúdenie hluku v byte žalobkyne a tiež z dôvodu, že inkriminovaná situácia bola dostatočne doložená znaleckými posudkami, ktoré boli vyhotovené v iných konaniach.

19. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobkyne dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobkyňa preto nemôže opodstatnene namietat, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

20. V súvislosti s dovolacou námietkou dovolateľky, týkajúcou sa nevykonania ňou navrhnutých dôkazov dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/13/2012). Nevykonanie navrhovaného dokazovania preto nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri 4Cdo/100/2018). Keďže dovolateľka de facto namietala (aj) hodnotenie dôkazov, z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ je neakceptovateľná, teda neprípustná.

21. Žalobkyňa vyvodzuje existenciu procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP tiež z jej nesúhlasu s právnymi závermi súdov, nesúhlasiac so samotným hmotnoprávnym posúdením danej veci. Najvyšší súd už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy konštatoval, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, zotrváva rozhodovacia prax dovolacieho súdu aj v súčasnosti (R 24/2017, 1Cdo/71/2018, 2Cdo/49/2018, 3Cdo/37/2018, 4Cdo/1/2018, 5Cdo/191/2018, 7Cdo/79/2018, 8Cdo/76/2018).

22. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalobkyne v tejto časti podľa ustanovenia § 447

písm. c/ CSP odmietol.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP

23. Žalobkyňa formálne podala dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (pozri bod 3.2.) v rámci ktorého (iba) uviedla, že pre úspech v konaní sa nevyžadoval skutočný zásah hlukom do jej osobnostných práv, ale iba spôsobilosť tohto nadmerného hluku zasiahnuť do týchto práv. K uvedenej argumentácii najvyšší súd dodáva, že samotný odvolací súd argumentoval podobným spôsobom (pozri bod 18). Nijako inak žalobkyňa v podanom dovolaní neformulovala právnu otázku, ktorú riešil odvolací súd a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V ďalšom (iba) žalobkyňa poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/212/2010.

24. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka „právna“ (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní; právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

25. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Pritom sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia nezodpovedajú kritériu danému týmto ustanovením (1Cdo/51/2017, 2Cdo/71/2018, 3Cdo/172/2018, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/128/2017, 7Cdo/99/2018, 8Cdo/169/2018). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z tohto ustanovenia, nevymedzí právnu otázku, odvolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu (3Cdo/141/2018).

26. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania.

27. Z dovolania vyplýva, že žalobkyňa vo všeobecnosti vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, sčasti namietajú, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci, kritizuje správnosť jeho právnych úvah, náhľadov a záverov, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Na prevažnú časť uvedených dovolacích námietok reagoval najvyšší súd už v rámci ňou podaného dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP (body 13 až 22). Ani pri posudzovaní dovolania žalobkyne podľa obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 CSP) však z neho nevyplyva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou a rozhodovanou dovolacím súdom rozdielne) bola podľa jej názoru založená prípustnosť ňou podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd odmietol jej dovolanie v tejto časti podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.